

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **O. B.**
narozený X, státní příslušník X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018, č. j. OAM-435/ZA-ZA11-K02-2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 12. 2018 napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu v České republice žádal především proto, že zde žije na základě povolení k trvalému pobytu jeho sestra. V zemi jeho původu jsou špatné životní podmínky.
3. Žalobce namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení §12, § 14 a § 14a zákona o azylu a ustanovení čl. 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

4. Žalobce dále namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal se zprávami o zemi původu žalobce a s možností udělení doplňkové ochrany.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce a nesouhlasí s nimi. Při posuzování žádosti vycházel především z výpovědí žalobce, dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b zákona o azylu, proto nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem, neboť důvodem žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, kde si chce zajistit lepší život, protože v zemi jeho původu je špatná ekonomická situace a nedostatek pracovních příležitostí. Současně jmenovaný zmínil, že v České republice žije jeho sestra, která by mu zde pomohla k realizaci jeho života.
6. Žalovaný dále doplnil, že dne 21. 4. 2018 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, neboť kontrolou příslušného útvaru Policie České republiky bylo zjištěno, že se nachází na území České republiky nelegálně. Žalobci byla uložena povinnost vycestovat z území do 21. 5. 2018, avšak žalobce výjezdní příkaz nerespektoval a v poslední den jeho platnosti (21. 5. 2018) požádal o udělení mezinárodní ochrany, tj. měsíc po svém pobytu na území České republiky. Podle Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51) je nutné žádat o mezinárodní ochranu bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Mimo to legalizace pobytu na území České republiky není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Správní orgán připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v České republice a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky. K těmto účelům je možné po uplynutí doby uloženého správního vyhoštění využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ani ekonomická situace a špatná dostupnost pracovních nabídek v zemi původu žalobce neodůvodňuje přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť obecně zhoršená životní úroveň v M. nemá přímou souvislost s taxativně vymezenými důvody pro její udělení. Nelze si nevšimnout, že s uvedenými problémy se potýká řada občanů jiných, i mnohdy vyspělých států. Byť tedy může správní orgán lidsky rozumět snaze žalobce, setrvat na území České republiky a vytvořit si zde zázemí pro svůj lepší budoucí život, nelze tyto důvody považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný připomněl, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951.
7. K námitce týkající se nedostatečného vypořádání zpráv o zemi původu žalobce a možnosti udělení doplňkové ochrany žalovaný odkázal na stranu 6 a následující napadeného rozhodnutí, kde se možností udělit žalobci doplňkovou ochranu podrobně zabýval, avšak po posouzení výpovědí žalobce a dostupných aktuálních a relevantních informací dospěl k

závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a ani § 14b zákona o azylu.

8. Žalovaný na závěr k namítanému porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, uvedl, že není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bude mít za následek zásah do jeho práv vymezených touto Úmluvou, neboť neuvádí žádný azylově relevantní důvod pro jejich realizaci právě v České republice. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na názor Městského soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010, že: „*V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky*“, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57.
9. V replice došlé dne 8. 4. 2019 žalobce uvedl, že M. neopustil pouze za účelem zlepšení ekonomické situace, jak tvrdí žalovaný. Žalobce sice v průběhu správního řízení uvedl jako důvod svého odchodu z vlasti šanci na „lepší život“, avšak žalovaný nijak nezkoumal, v jakém ohledu byl život žalobce ve vlasti poškozen a automaticky předpokládal ekonomické důvody odchodu.
10. Žalobce dále k námitce nedostatečného vypořádání zpráv o zemi původu doplnil, že žalovaný pouze poukázal na zcela obecné informace. Ze zprávy Amnesty International o stavu lidských práv přitom plyne, že jsou nadále hlášena obvinění z mučení a jiného špatného zacházení v místech zadržení a v systému trestního soudnictví.
11. Podle žalobce žalovaný hlouběji neprozkoumal situaci žalobce tak, aby byl zjištěn stav věci způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, a tudíž nelze vyloučit porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
12. Žalobce dále k argumentaci žalovaného o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle kterých je nezbytné podat žádost o azyl neprodleně po vstupu na území České republiky, nebrání-li tomu závažné okolnosti, avšak opomněl zjistit, zda v případě žalobce existovaly takové okolnosti, či zda v jeho situaci nebylo udělení mezinárodní ochrany jediným možným opodstatněným řešením.
13. Na závěr žalobce k námitce o porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dodal, že poukaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010, je vágní. Podle žalobce Evropský soud pro lidská práva nevylučuje ochranu ani vzdálenějších příbuzenských vztahů, než manželů či rodičů a dětí, pokud jsou dostatečně intenzivní. Žalobce má přitom silnou rodinnou vazbu se svou sestrou. Žalovaný však akcentoval rodinné vazby žalobce ve vlasti, přestože v řízení uvedl, že ho s M. silné rodinné vazby nepojí.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

14. Podle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 4. 2018 vypracovaného Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort byl žalobce dne 21. 4. 2018 v 11:05 kontrolován hlídkou policie, které se prokázal cestovním pasem č. X v němž měl vyznačen příjezd do P. republiky dne

23. 1. 2017 a odjezd dne 16. 4. 2017 přes hraniční přechod H.. Žalobce uvedl, že přicestoval z E. autobusem přes P.. Má u sebe ještě lístek z autobusu. Proč nemá v pasu otištěná razítka, neví. V České republice byl naposledy v roce 2015 po dobu 3 měsíců. Nyní přicestoval navštívit svou sestru. Navštěvuje ji tak jednou do roka. Naposledy se viděli v roce 2015 a 2017. Měl v plánu po pár dnech vycestovat. Dále uvedl, že v návratu mu nic nebrání, jen si od sestry musí půjčit peníze na vycestování. V České republice nemá žádný majetek ani závazky, nesdílí domácnost s občanem Unie ani zde nemá žádné sportovní, politické, kulturní či společenské vazby. Ve vlasti mu žádné nebezpečí nehrozí. Žije tam jeho bývalá manželka, se kterou vlastní rodinný dům, a jejich dcera.

15. Podle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 5. 2018 žalobce uvedl, že od roku 2011 do roku 2016 pracoval na stavbách v R.. Po třech měsících práce se vracel na 1-2 týdny domů. V roce 2017 na internetu našel inzerát na práci v E.. Osm měsíců tam pracoval nelegálně, neboť mu nevyřídili slíbené pracovní vízum, pak odcestoval do České republiky. Problémy s vycestováním z vlasti neměl. Odjel hledat práci, protože ve vlasti je špatná ekonomická situace a špatně placená práce. Navíc ho tam po rozvodu „nic netáhne“. S dcerou komunikuje přes Skype. Chtěl by, aby ho v České republice navštívila, až zde bude mít zázemí. V České republice by si chtěl za pomoci sestry najít práci a v budoucnu přítelkyni a zůstat zde. Jeho sestra, která je vdaná za italského občana, zde má trvalý pobyt a tři děti. Dobře si rozumí, protože si jsou věkově nejbližší. Nejsou však na sobě závislí. Sestra má vlastní rodinu. Žalobce po ní chce jen pomoc v začátku pobytu v České republice. O mezinárodní ochranu požádal dne 21. 5. 2018, aby nemusel vycestovat, protože s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a termín výjezdu byl stanoven na 21. 5. 2018. Neviděl jinou možnost, jak zde legálně pobývat.
16. Dne 26. 10. 2018 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. K obsahu zpráv o situaci v M. neměl žádné výhrady, s informacemi souhlasil a doplnění podkladů nenavrhl.
17. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že důvodem žádosti žalobce je legalizace pobytu na území České republiky ve snaze zajistit si lepší život a špatná ekonomická situace v M.. Žalobce explicitně uvedl, že se o politiku nezajímá, a naopak neuvedl, že by se ve vlasti obával pronásledování. Pouze ho tam „nic netáhne“. Ekonomická nouze však z člověka nečiní uprchlíka. Nadto žalobce požádal o mezinárodní ochranu účelově, aby nemusel vycestovat podle rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Na území České republiky nebyl žádnému příbuznému žalobce udělen azyl, a tudíž není dán důvod k udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Z výpovědi žalobce nevyplynul ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, a proto žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobci není možné uložit trest smrti. Vlast opustil s vidinou lepšího života, ne z obavy z mučení či nelidského zacházení. Dle zpráv o zemi původu v M. neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt. Na území České republiky se sice nachází sestra žalobce, avšak z jeho výpovědi plyne, že na sobě nejsou nijak závislí, navštěvují se jednou do roka. Podle žalovaného může sestra žalobce navštívit v M. Naopak zachování rodinných vazeb k dceři by bylo v jejím zájmu. Žalovaný doplnil, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky. Uzavřel, že na území České republiky nebyla žádnému

příbuznému žalobce udělena doplňková ochrana, a tak není dán důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

18. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.*
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.*
21. Soud k úvodní námitce žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu a §12, § 14 zákona o azylu, konstatuje, že prostý poukaz na ustanovení právního předpisu bez další skutkové či právní argumentace není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Jelikož žalobce dále v žalobě ani v následném doplnění žaloby na úvodní odkaz žádnou argumentaci nenavázal, nejedná se o žalobní námitku, a proto se soud touto argumentací nezabýval.
22. Soud k námitce žalobce, že se žalovaný v rozporu s § 14a zákona o azylu dostatečně s možností udělení doplňkové ochrany a nevyločil možné porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, konstatuje, že je na žalobci, aby při pohovoru uvedl, jakého nebezpečí se ve vlasti obává. Žalovaný je následně povinen posoudit relevanci těchto obav žalobce a uvážit, zda jsou důvodem k udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce však při pohovoru explicitně uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, že odcestoval za prací, a že by byl ochoten se do vlasti vrátit, pokud by se zlepšila ekonomická situace. Za důvod žádosti pak označil odvrácení povinnosti vycestovat z České republiky. Z vyjádření žalobce tedy neplyne žádná obava z návratu do vlasti, kterou by měl žalovaný posuzovat, a proto soud pokládá úvahu žalovaného za zcela adekvátní. Námitka není důvodná.
23. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečným způsobem nevypořádal se zprávami o zemi původu žalobce. Zprávy o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu slouží především jako objektivní

podklad k posouzení důvodnost obav žadatele z pronásledování či hrozby vážné újmy v případě návratu do vlasti. Míra, jakou jsou v nich obsažené informace aplikovány v odůvodnění rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, závisí především na důvodech žádosti o mezinárodní ochranu, které je zapotřebí posoudit. Pokud soud výše dospěl k závěru, že žalobce v průběhu řízení jako důvod své žádosti sdělil pouze snahu o odvrácení povinnosti opustit území České republiky a do vlasti se nechtěl vrátit pouze kvůli špatné ekonomické situaci, nebyl dán důvod, aby žalovaný uvedl v rozhodnutí informace získané ze zpráv o zemi původu žalobce ve větším rozsahu, než jak byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí využity.

24. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce při pohovoru neuvedl, že ve vlasti nemá oproti České republice významné rodinné vazby, jak se snažil následně tvrdit v replice, nýbrž uvedl, že ho do vlasti po rozvodu „nic netáhne“ a sestru, která má vlastní rodinu, navštěvuje jednou ročně. Dále uvedl, že se svou dcerou komunikuje přes Skype a rád by ji pozval na návštěvu do České republiky. Je tedy zřejmé, že rodinné vazby žalobce k jeho sestře nejsou intenzivnější, než vztah k jeho dceři, jak se žalobce pokoušel v žalobě naznačit. Mimo to lze přisvědčit názoru žalovaného, že sestře žalobce nic nebrání jej navštívit v M..
25. Soud pro úplnost k polemice žalobce s odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51 dodává, že není povinností žalovaného odůvodnit, proč nebyla žádost o mezinárodní ochranu podána bez zbytečného odkladu po vstupu na území České republiky, nýbrž až v okamžiku bezprostřední hrozby opuštění území. Žalovaný zcela správně poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že okolnosti podání žádosti svědčí o její účelovosti. Pokud se žalobce domníval, že mu v podání žádosti bránily nějaké okolnosti, nic mu nebránilo tyto důvody sdělit žalovanému v průběhu správního řízení nebo v podané žalobě. Z vyjádření žalobce však existence jakékoli překážky podání žádosti neplyne, a proto není námitka důvodná.
26. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.

soudkyně